

L'art i el cos de Madonna entre la ciutat i l'aventura - Emili Olcina

Aquest llibre demostra un cop més que el tema triat per un autor és molt menys important que l'enfocament amb què el planteja. De la mateixa manera que Georges Bataille va ser capaç de dedicar unes belles pàgines al dit gros del peu, Emili Olcina ha triat un tema quotidià, serià, potser vulgar o paradigmàtic, com és la cantant Madonna, i n'ha fet una anàlisi simbòlica i transcendent, agrupant coreografia, videoclips, atrezzo i fotografies en una unitat de significat desenvolupada en un text brillant, ple de referències artístiques, mítiques i històriques. El llibre, així, compleix a la perfecció la doble funció, crítica i poètica, que Roland Barthes demanava a aquell artífici que semblava que s'havia de menjar el món: el text. *L'art i el cos de Madonna entre la ciutat i l'aventura* es deixa llegir com un assaig sobre estètica i societat, com un fulletó publicitari, com un vehicle de la ficció o fins i tot com una carta d'amor.

Emili Olcina parteix de la doble vessant del personatge que estudia: la bellesa natural i privada de Louise Veronica Ciccone i l'art emfàtic i públic de Madonna. Madonna "cedeix una vegada i una altra a l'impuls d'abandonar els territoris coneguts i de sortir de la ciutat, de l'ordre urbà, previsible i legislat" i l'autor aporta totes les proves que té al seu abast per convèncer el lector d'aquesta dinàmica contradictòria entre el control i l'aventura, entre la consciència i el somni, entre els interessos i l'art. Aquesta és la base de la immensa metàfora que és el llibre. Les dicotomies es multipliquen de manera intel·ligent i enriquidora: la domèstica Marilyn Monroe contra la promesa d'aventura de Madonna, Aquil·les contra Dick Tracy, Lancelot contra Narcís, la Dona contra Moriarty.

Seguint l'antic precepte romàntic, Emili Olcina vincula al llarg del llibre l'art i la vida: "El somni, fet art, deixa de ser un refugi melangiós i es converteix en un camp de batalla on els rebels neguen la legitimitat de la prosaica vida dita real". El sexe, com a manifestació vital, es transcendentalitza: hi ha una virginitat "epidèrmica, inconsistent, artificiosa i irreal" -perquè només l'art és vida- i una altra de "poètica, mística i, per tant, real, perenne": la de Madonna.

Quan en la gira de *Like a Virgin*, Madonna escenifica una masturbació, Olcina la compara a la deessa Atum, d'Egipte, i a Phanes, de Grècia. deïtats que, soles en l'univers, han de masturbar-se per iniciar una cadena d'actes fecundadors. Quan, en el videoclip *Material Girl*, Madonna només està per un home senzill, alt, prim i amb barba que li porta un ram de flors silvestres, l'autor del llibre l'identifica "inconfusiblement" amb l'escriptor D.H. Lawrence, en un primer moment, i amb el seu fill espiritual, Mellors, l'amant de Lady Chatterley, després. En aquests casos de transcendentalització i simbolisme extrems de les deixalles de la masscult, la categoria de veritat és substituïda, atès el caràcter del llibre, la de veritat poètica.